

— Е, какъ да я одера? — попиталъ вълкътъ,

— Иди задъ менъ, хвани ме за опашката и дърпни, кожата ми сама ще се изхлузи.

Послушалъ го вълка, отишалъ задъ него и тъкмо се приготвилъ да го хване за опашката, конятъ му теглилъ едно такова хубаво текме по муцуната, че му свѣтнало очитѣ на сиромаша.

Отървалъ се вълчо живъ откукъ и тръгналъ да бѣга. Искало му се много жбитѣ си да потрака, та коня да сплаши, ала отъ текмето жби не останали въ главата му, а колкото останали тѣ се клатили.

Ето, край гората овенъ пасе.

— Добъръ день, виторогъ овенъ!

— Добро да намѣришъ, сиви вълко!

— Чий си ти

— На попъ Щербапъ.

— Значи, на мене за кебапъ.

— А бре вълчо, а бре глупчо, кебапъ се лапа наведнѣжъ, пѣкъ азъ съмъ голѣмъ, какъ ще ме глѣтнешъ токо тѣй, ще се измѣчишъ.

— Е, какъ мога? — попиталъ вълка.

— Какъ? Застани тука отдолу, разтвори си устата повечко и чакай, азъ ще се залета отъ далечъ и ще се бухна въ стомаха ти наведнѣжъ.

Вълкътъ се съгласилъ, запѣналъ се съ краката, разтворилъ си устата и чакалъ.

Разигралъ се виторогъ овенъ отдалечъ, засилилъ се, затичалъ се, кюсналъ страшно вълчо по муцуната и бѣжъ да го нѣма.

Три пѣти наишъ вълчо се прѣметналъ, три пѣти отъ болки завилъ, три пѣти си корема попипалъ, три пѣти се попиталъ:

— Глѣтнахъ ли овена или не? — Три пѣти си отговорилъ.

— Трѣбва да съмъ го глѣтналъ, тежко ми е, не мога да стана!

Както и да е, станалъ вълчо. Отведнѣжъ му пригладнѣло, та на очитѣ му притѣмнѣло. Иска жбитѣ си да потрака, жби въ главата му не останали.